

Apginti Basgiatą ir sustiprinti apsauginius kerus
pavyko tik brangiai sumokėjus – be kita ko, tai kainavo
ir generolės Sorengeil gyvybę. Reikia keisti strategiją.
Karalystės interesai reikalauja sudaryti tegul laikiną
sąjungą su Poromielu.

IŠ GENEROLO AUGUSTINO MELGRENO LAIŠKO
JO DIDENYBEI KARALIUI TAURIUI

IŽANGA

Kas, dėl Maleko, čia dedasi? Bandydama sekti paskui jį le-
kiu požeminiiais kvadranto tuneliais, bet juodžiausias še-
šėlis – naktis, ir Ksaidenas neatskiriama susilieja su tamsa. Jei
ne pagrindine kryptimi vedantis saitas su mūsų drakonais ir
ne protarpiais išnykstančios magiškos šviesos, niekaip nepa-
galvočiau, kad jis užsimaskavęs kažkur netoli manęs.

Baimė laiko mane sugniaužusi lediniu kumščiu, einant
mėto į šalis. Kol po mūšio, per kurį vos nepraradome Basgiato,
laukėme žinių apie Sojerio sužalojimus, Ksaidenas, saugomas
Bodi ir Gariko, visą vakarą praleido nuleidęs galvą, bet dabar
niekas nežino, ką jis daro. Jei kas nors pastebės nežymius že-
muoginio rausvumo ratilus aplink akių raineles, jį suims, ir la-
bai gali būti, kad jam bus įvykdytas mirties nuosprendis. Pasak
mano skaitytų tekstų, šioje fazėje rausvi ratilai išnyks, tačiau,
kol dar tai neįvyko, kas jam staiga parūpo, kad rizikuoja būti
pamatytas?

Pagalvojus apie vienintelį logišką atsakymą į šį klausimą, nugara perbėga šaltis, – bet grindinio šaltis, prasiskverbiantis man pro kojines, čia niekuo dėtas. Išgirdus užsiveriančių durų užrakto spragtelėjimą, pažadinusį mane iš neramaus miego, nebuvo kada autis batų ir net užsivilkti šarvų.

– *Nei vienas, nei kitas neatsiliepia*, – sako Andarna, ir aš trūkteliu duris, atlapodama jas į dengtą tiltą, kurio gale trinkteli užsiveriančios kitos durys. Ar ten buvo jis? – *Sgaeila vis dar... rūksta, o Tairnas užuodžia ir įtūžį, ir sielvartą*.

Tai suprantama – dėl visų tų priežasčių, apie kurias kol kas neturiu kada galvoti, – bet dėl to ne lengviau.

– *Nori, kad paklausčiau Kviro, Šradho ar...* – pradeda vardyti ji.

– *Ne. Tam ketvertui reikia pamiegoti*.

Žinoma, mums patiems rytą teks eiti sargybą ir žvalgytis, ar negrižta kuris nors iš likusių veninų. Vis netvirtesniu žingsniu einu per stingdantį begalinį tiltą ir krūpteliu pamačiusi vaizdą už langų. Pirmiau užteko šilumos perkūnijai, o dabar krintantis sniegas kaip tanki užuolaida užstoja tarpeklį, kuris skiria kvadrantą nuo pagrindinės koledžo teritorijos. Suspaudžia krūtinę ir, rodos, neišsenkanti ašarų upė vėl plūstelės iš perštinčių paburkusių akių.

– *Tai prasidėjo maždaug prieš valandą*, – švelniai sako Andarna.

Temperatūra be perstojo krinta – nuo tada, kai... *Nelisk ten*. Įkvėpusi oro nusipurtau ir viską, ką pajėgiu, sugrūdū į tvarkinę, nedegantį mentalinį stalčių, tada įstumių kažkur giliai į save.

Mamą gelbėti per vėlu, bet tegul mane skradžiai, jei leisiu nusižudyti Ksaidenui.

– *Tu gali sielvartauti*, – primena Andarna man trūktelėjus gydūnų kvadranto duris ir įžengus į pilnutėlį koridorių. Akmeninio tunelio sienas ramsto sužeistieji visų spalvų uniformomis, pro lazareto duris į koridorių ir atgal laksto gydūnai.

– *Jei murdyčiausi skausme dėl kiekvienos netekties, nieko daugiau neveikčiau.*

Per pastaruosius pusantrų metų gerai išmokau šią pamoką. Praėjusi pro būrį aiškiai girtų kadetų pėstininkų, kertu išsiplėtusią ligonių patalpą, ieškodama tamsios dėmės. Ši kvadranto dalis visai nenukentėjo, bet čia vis tiek dvokia siera ir pelenais.

– Teneblėsta tavo motinos atminimas! Šlovė Basgiato liepsnai – generolei Sorengeil! – šūkteli kažkuris trečiakursis – man dar labiau susuka skrandį ir nieko neatsakiusi žengiu toliau.

Priėjusi kampą pasuku, pamačius dešinę sieną aptraukusią tamsią dėmę užsikerta širdis, tada pasirodo į tardymo skyrių vedanti laiptinė, saugoma dviejų vos ant kojų besilaikančių sargybinių. Šešėliai įsmunka į laiptinę ir ima leistis žemyn.

Velniai rautų. Paprastai mėgstu būti teisi, bet šįkart tikiuosi, kad klydau. Bandau susisiekti su Ksaidenu per mentalinį ryšį, bet aptinku tik storą šalto onikso sieną.

Turiu praeiti pro tą sargybą. Ką darytų Mira?

– *Ji jau būtų nudėjusi tavo leitenantą, būdama visiškai tikra dėl savo sprendimo,* – atsako Andarna. – *Tavo sesuo – iš tų raitelių, kurie pirma veikia, paskui klausinėja.*

– *Nuo to ne lengviau.*

Tie keli kąsniai, kuriuos perkandau per vakarienę, kėsinaisi grįžti atgal. Andarna teisi. Mira nužudys Ksaideną, jei sužinos, kad jis transliavo galias iš žemės – nesvarbu, kokiomis aplinkybėmis. *Būdama visiškai tikra?* Nebloga mintis. Iki paskutinio lašo sutelkiu visą aroganciją, kiek tik įstengiu iš savęs išspausti ar suvaidinti, ištiesinu pečius, kilsteliu smakrą ir žengiu link sargybinių, mintyse melddamasi, kad atrodyčiau tvirtesnė, negu jaučiuosi.

– Man reikia susitikti su kaliniu.

Vyrai susižvelgia, tada kairėje stovintis aukštesnysis kosteli.

– Mums Melgreno įsakyta nieko nepraleisti šiais laiptais.

– Sakykit... – Pakreipiu galvą į šoną ir sukryžiuoju rankas, lyg būčiau apsikaišiusi visais savo durklais iki vieno ar bent... kuo nors apsiavusi. – Jeigu per vieną laiptų viją būtumėt nuo žmogaus, atsakingo už jūsų motinos mirtį, ką darytumėt?

Žemesnysis nuneria galvą, pasirodo pjautinė žaizda po ausimi.

– Įsakyta... – ištaria aukštaūgis, žvilgtelėjęs į miegant išsitaršiusios mano kasos galą.

– Jis už užrakintų durų, – pertraukiu apsauginį. – Prašau tik penkias minutes nusigręžti į šalį, neprašau rakto. – Gailiai žvilgteliu į raktų ryšulį, žiedu prikabinatą ant krauju aptaškyto jo diržo. – Jeigu *jūsų* motina būtų atidavusi gyvybę, kad apsaugotų visą šios karalystės gynybos sistemą, patikėkit, suteikčiau jums tokią malonę.

Aukštaūgis išblykšta.

– Goversonai, – šnibžteli žemesnysis. – Ji žaibų valdovė.

Goversonas kažką suniurna ir sugniaužia nuleistus kumščius.

– Dešimt minučių, – sako man. – Penkios už tavo motiną ir penkios už tave. Žinom, kas mus šiandien išgelbėjo.

Jis mosteli galva į laiptinės pusę.

Bet jis *nežino*. Niekas iš jų nesuvokia, ką paaukojo Ksaidenas, kad nužudytų išminčių... jų *generolą*.

– Ačiū. – Imu leistis laiptais tirtančiais keliais, nepaisydamas aitraus drėgnos žemės kvapo, lyg nagais draskančio išorinį mano šaltakraujiškumą. – *Negaliu patikėti, kad jis ten nuėjo.*

– *Gal ieško informacijos,* – svarsto Andarna. – *Nekaltinčiau jo dėl noro sužinoti, kas jis yra.*

Ilgesys jos žodžiuose sukelia man nevienareikšmišką išgastį.

– *Jis nėra bedvasis veninas. Jis tebėra Ksaidenas.* Mano Ksaidenas, – tyliai leisdamasi laiptais atšauunu, kietai įsikibusi į vienintelį dalyką, dėl kurio esu tikra.

– *Tu žinai, ką daro galių transliavimas iš žemės,* – perspėja ji.

Žinau? Taip. Pripažįstu? Nėmaž.

– *Jeigu tai būtų visiškai nebe jis, šiandakt būtų išsiurbęs mane, turėjo daugybę progy, ypač kai miegojau. Užuoat tai padaręs, rūpinosi mūsų saugumu ir kelias valandas sėdėjo šalia manęs, rizikuodamas išsiduoti. Jis tik kartą transliavo galias iš žemės. Žinoma, galim užtaisyti... spragą jo sieloje.* – Pripažįstu tik tiek. – *Jau žinau, ką mano Tairnas, ir vien mintis, kad gali tekti rietis su jumis abiem, man atima jėgas, tad, dėl Amari meilės, labai prašau, būk mano pusėje.*

Tvyksteli tiesioginis mūsų saitas.

– *Sutarta.*

– *Tikrai?*

Stabtelėjusi ant pakopos, išskėtusi pirštus atsiremiu delnu į sieną, kad neprarasčiau pusiausvyros.

– *Aš tokia pat nepažįstama kaip ir jis, o tu vis tiek pasitiki manimi,* – sako Andarna. – *Neįtrauksiu tavęs į dar vieną kovą.*

O, ačiū dievams. Jos žodžiai įsismelkia iki kaulų smegenų ir iš palengvėjimo nuleidžiu galvą. Kol ji neištarė šių žodžių, nesuvokiau, kaip man jų reikėjo.

– *Ačiū. O tu turi visas teises žinoti savo kilmę, bet aš nè kiek neabejoju, kas esi.* – Žengiu paskutinėmis pakopomis, žiūrėdama, kur statau koją. – *Tu vienintelė turėtum nuspręsti susirasti savo giminaičius, bet jaudinuosi, kad Melgrenas...*

– *Mūšyje paspirginau vieną veniną,* – pertraukia ji mane, greitakalbe maldama žodžius.

– *Na... taip.*

Leisdamasi laiptų spirale ir artėdama prie tardymo skyriaus nejučia suraukiu antakius. Buvau pernelyg priblokšta persimainiusios Andarnos išvaizdos – pasikeitusios žvynų spalvos, kad galvočiau apie sudegintą tamsųjį kerėtoją. Kiek žinau, dar nè vieno iš jų nebuvome padegę. Tairnas irgi nieko nesakė.

– *Apie tai galvojau visą naktį. Kai keičiu spalvą, kitaip jaučiu magiją. Gal tą akimirką mano panaudota galia paveikė veniną, susilpnino jį tiek, kad kūnas nuėjo pūslėmis.*

Andarna nebe taip beria žodžius, bet nelabai ir retina.

– *Ji gali paveikti... viską.* – Po kjomis girdisi prislopinti balsai, ir aš paspartinu žingsnį. – *Tikrai verta vėliau tai ištirti.*

Neketinu rizikuoti Andarna, šūkaudama, kad ji galėtų būti naujausias mūsų ginklas, ypač pasklidus gandams, kad siekiamė sudaryti sąjungą su Poromielu. Kas gali būti blogiau nei vadovybė, įstūmusi Andarną į pavojų? Visa Kontinento vadovybė siekia to paties.

– Gali su tuo kovoti, kiek nori, bet tos galios teka jos gyslomis, – likus kelioms paskutinėms laiptų vijoms vis aiškiau girdžiu kandžią Džeko pašaipą. – Viršininkams jos reikia ne šiaip sau. Nori nedidelio broliško patarimo? Paklusk taisyklėms ir susirask padulkinti kitą. Prieš ją garsioji tavo savitvarda dingsta akimirksniu.

– *Nieko aš neieškosiu,* – atkerta Ksaidenas šaltu kaip ledas balsu.

Širdis suplasta dukart tankiau ir ties paskutiniu laiptų posūkiu stabteliu, kad manęs nepamatytų. Džekas kalba apie *mane*.

– Net tu, Riorsonai, negali spręsti, kurias mūsų esybės dalis galia užvaldo pirmiausia, – juokiasi Džekas. – Bet iš asmeninės patirties galiu pasakyti, kad užvaldo greitai. Tik pažiūrėk, kaip atrodo ką tik pasimaitinęs iš tiesioginio šaltinio, o jau atsibeldei čia žūtbut trokšdamas vaistų. Tu paslysi, o tada... Ką gi, tiesiog pripažinkim, kad tie tave svaiginantys sidabriniai plaukai pražils, papilkės kaip ir ji pati, o tie skystablauzdžio iniciato ratilai tavo akyse po kelių dienų neišnyks – jie liks visam laikui.

– Nesulauksi, – iškošia Ksaidenas.

– Galėtum pats ją įduoti. – Sužvanga grandinės. – Arba galėtum mane išleisti ir įduotume ją abu. Kas žino, gal ją paliktų gyvą vien tam, kad nenutrūktum nuo pavadėlio, kol virsi asimu ir ją pamirši.

– Eik velniop.

Mano rankos susigniaužia į kumščius. Džekas žino, kad Ksaidenas transliavo. Pasakys apie tai pirmam pasitaikiusiam kvotėjui, ir Ksaideną suims. Jiems ėmus ginčytis, man lieka vos pora žingsnių, galvoje ima užti, jų žodžiai susilieja mano minčių sūkuryje. Dievai, galiu prarasti Ksaideną tiesiog kaip...

Negaliu. Neprarasiu. Nesutinku jį prarasti, nesutinku, kad jis prarastų save.

Baimė atkakliai veržiasi į paviršių ir aš ją užgniaužiu, kad negautų oro, neišaugtų. Už manyje tūnančias galias stipresnis ryžtas, nuo kurio stuburas tampa tvirtas kaip akmuo.

Ksaidenas *mano*. Jis mano širdis, mano siela, *viskas*. Galias iš žemės jis transliavo gelbėdamas mane, ir aš visą pasaulį išmaišysiu, kol rasiu būdą sugrąžinti jį atgal. Net jei tektų derėtis su Tekaru dėl priėjimo prie kiekvienos knygos tame velnio neštame Kontinente ar vieną po kito imti įkaitais ir tardyti tamsiuosius kerėtojus, aš rasiu vaistus.

– Mes *rasim vaistus*, – pažada Andarna. – *Pirmiausia panaudosim visus artimesnius išteklius, bet, jei neklystu, kad keisdama žvynų spalvą tikrai sukėliau tam veninui negrįžtamus pokyčius, tuomet kiti mano gentainiai turėtų žinoti, kokios taktikos laikytis. Kaip jį pakeisti. Kaip jį išgydyti.*

Kvėpavimas užsikerta pagalvojus apie tokią galimybę, apie jos kainą.

– *Net jei neklysti, nesinaudosiu tavimi...*

– *Noriu surasti savo giminaičius. Abi suprantam, kad dabar, tavo vadovybei sužinojus, kas aš tokia, neišvengiamai bus įsakyta rasti vietovę, kurioje įsikūrusi mano padermė. Padarykim tai savomis sąlygomis ir savais tikslais.* – Jos tonas paaštrėja. – *Išbandykim visus kelius, galbūt vedančius į išgyjimą.*

Ji teisi.

– *Vaikstant visais įmanomais keliais gali tekti sulaužyti vieną kitą įstatymą.*

– *Drakonai neklauso žmonių giminės įstatymų*, – atkerta ji, tas tonas man primena Tairną. – *Ir, kaip susisaisčiusi su mani-mi, kaip Tairno raitelė, tu irgi nebeturi jiems paklusti.*

– *Maištauojanti paauglė*, – sumurmu kurdama bent pustuzinį planą, pusę kurių gal ir pasisektų įvykdyti. Nors esu raitelė, už kai kuriuos nusikaltimus man grėstų mirties bausmė... ne tik man, bet ir tiems, kuriais pasitikėdama įvelčiau į savo planus. Linkteliau sutikdama rizikuoti, bent savo gyvybe.

– *Tau vėl reikės saugoti paslaptis*, – perspėja Andarna.

– *Tik tas, kurios apsaugos Ksaideną.*

Šiuo metu tai reiškia, kad reikia užkirsti kelią Džekui prasi-tarti apie šį pokalbį jo nenužudant, mat negalime sau leisti, kad po vienintelio mūsų belaisvio mirties prasidėtų gaudynės.

– *Tikrai nenori, kad paklausčiau Kviro ar Šradho?..*

– *Ne.* – Vėl pradedu leisti žemyn. Be Bodi ir Gariko, yra tik vienas žmogus, kuriuo *galiu* pasikliauti žinodama, kad tas žmogus viską padarys dėl Ksaideno, – vienintelis, kuriam galima atskleisti visą tiesą. – *Pasakyk Glein, kad man reikia Imo-dženos.*